

XEYİRXAH MÜƏLLİM, SƏMİMİ ZİYALİ, DƏYƏRLİ İNSAN...

BDU-nun müəllimi Rüstəm Həsənovun əziz xatirəsinə

*Ölüm sevinməsin qoy! Ömrünü vermirdə
El qədrini canından daha əziz bilənlər.
Şirin bir xatirədək qalacaqdır dünyada
Sevərək yaşayanlar, sevilərək ölənlər.*

Rüstəm müəllim.... Həyatımız boyunca sevdiyimiz, dəyər verdiyimiz müəllimlərdən biri idi. Tələbə ikən universitet dəhlizlərində tez-tez qarşılaşsaq da, tanış olmamışdıq onunla. İlk tanışlığımız 4-cü kursun əvvəllərində oldu. Bir neçə dəfə də bizim seminar müəllimimizi əvəz etmişdi. Asta danışıqı, olduqca mədəni davranışı, səmimi söhbətləri bizdə ona qarşı rəğbət hissi yaratmışdı. Sonradan öyrəndik ki, Rüstəm müəllim həm də ədəbiyyat fənnindən magistratura pilləsinə tələbə hazırlayırdı.

Universiteti bitirdiyimiz tədris ilində magistraturaya qəbulun ikimərhləli şəklində aparılacağı elan olunmuşdu. İxtisas fənnindən imtahanın ayrıca olması, tələbələrə növbəti mərhələyə olan hazırlıq marağını artırmışdı. O zaman birinci turun hazırlıq müəllimləri haqqında ətraflı təsəvvür olsa da, ixtisas müəllimləri barəsində məlumat, demək olar ki, az idi.

Bir dəfə universitetin həyatında Rüstəm müəllim bizi yanına çağırırdı. Dedi ki, bəs nə fikirləşirsiniz? Hazırlaşmaq niyyətiniz varmı? Hazırlıq qiymətləri bizim bütçəmizə uyğun olmadığı üçün ixtisasdan hazırlaşmağı heç ağılımıza gətirmirdik. Düşünürdük ki, ixtisasımızı normal bilirik, özümüz oxuyarıq. Əsas birinci mərhələdən keçməkdir. Sıxla-sıxla dedik ki, Rüstəm müəllim, əlbəttə, fikrimiz var. Ancaq birinci mərhələni keçək, ikinciyyə Allah korimdir. Rüstəm müəllim:

- Siz harda qalırınsız, Bakıda?
- Müəllim, özümüz rayondanıq, burda yataqxanada qalırıq.
- Hə, belə deyin. BDU-nun yataqxanasında?

- Bəli, müəllim. Açıq, birinci mərhələyə hazırlaşacağımız üçün hələ ki, ixtisas imkanımız olmayacaq.

- Bilmirəm, xəbəriniz var yoxsa yox, mən ədəbiyyatdan hazırlayıram. Siz narahat olmayın, çalışacam sizə kömək edim hazırlaşmağa.

Bir-birimizin telefon nömrəsini də götürdük. Sonra Rüstəm müəllimə təşəkkür edib ayrıldıq. Bir neçə gündən sonra o zəng etdi:

- Pərvin, salam. Mənəm, Rüstəm müəllim. Universitetdəsən?

- Bəli, müəllim. Dərstdən çıxmışam, dekanlıqdayam.

- Anara da de, vaxtınız varsa, bir çay içək universitetin həyatında.

- Oldu, müəllim, gəlirik.

Müəllimin belə davranışı o anda bizə bir sevinc gətirdi. Oturduq, çay içdik, oradan-burdan danışdıq. Rüstəm müəllim:

- Ayın birindən gəlin hazırlığa. Artıq tələbələr var. Siz də indidən gəlin ki, geri qalmayasız. Pul sarıdan da nığaran qalmayın. Heç nöyünüz lazım deyil. Rayondansınız, yataqxanada da qalırınsız. Sizi

başə düşürəm. Siz də mənim oğlum. Ürəyinizi buz kimi saxlayın.

O anda o qədər sevincli idik ki, sözlə ifadə olunması deyil. Çünki fakültədən imkanı tələbələr, xüsusən qızlar yenidən hazırlığa gedəndə və bunu qrupda danışmağa başlayanda bəzilərimizə sadəcə dinləmək qalırdı. Sağ olsun Rüstəm müəllim, az müddət ərzində tanışdığı tələbəyə bu qədər diqqət göstərdi.

Hazırlığı başlayandan sonra da Rüstəm müəllim öz qayğısını bizdən əsirgəmədi. Hətta magistraturaya hazırlaşdığımız digər fənlərin müəllimləri ilə də görüşüb tapşırırdı ki, bizi çox sıxmasınlar.

Hazırlıqdan sonra bizi axıra saxlayardı. Gəlin gedək, bir oturaq çay içək, yemək yeyək, - deyərdi. Biz utancaqlıqla etiraz edərdik. Müəllim, evə gedirik, evdə yeyəcəyik, - deyərdik. Onsuz da Siz zəhmətimizi çəkirsiniz.

Rüstəm müəllim: Əşi, nə ev? Yataqxanada sizi kababla qarşılayacaqlar? Mən bilirəm ordakı tələbə həyatını. Gəlin gedək mənimlə, həm də tək yeməyim.

Beləcə, bizi özünü aparar, həm oturmaq nahar, həm də maraqlı söhbətlər edərdik.

Rüstəm müəllimin bu cür xeyirxahlığı ilə yanaşı həm də çox istiqanlı, həyalı, yüksək ünsiyyət ədəbinə malik insan idi. Söhbət edərkən aram-aram danışardı, qarşısındakını dinləyər, heç zaman həmsöhbətinin gözü üçün baxmazdı.

Çox qayğıkeş bir ziyalı idi Rüstəm müəllim. Hansı imkanı məhdud olan tələbə onun yanına hazırlaşmaq üçün getsəydi, Rüstəm müəllim onu geri qaytarmazdı. Onun bu davranışı hətta bəzilərinə örnək olmuşdu. İndiyəcən də bizə hansısa tələbə yaxınlaşsa, Rüstəm müəllimi tövsiyə edərdik. Onun humanistliyi, deyərdik ki, bu həyatda az-az insanlarda tapılır. Hətta bizdən sonra yataqxanada qalan tələbə yoldaşlarımıza da Rüstəm müəllim həm maddi, həm də mənəvi dəstək olmuşdu.

Universitetdə işə düzəlməyimizə, doktoranturaya qəbul olmağımıza ən çox sevinənlərdən biri də Rüstəm müəllim idi. Qürurla deyərdi ki, mənim tələbələrim olub bu gənclər. Vaxtımız olduqca onunla iş sonrası görüşər, dərsləşərdik. Hər dəfə bizim laboratoriyaya gələr, kompüterdə məqalələrinin, imtahan biletlərinin yığılmasını bizə etibar edərdi.

Rüstəm müəllim heç vaxt kədərini, ağrı-acısını, hətta xəstəliyini bürüzə verməzdi. Bəzən nəso hiss etdiyimizdə: "Nəso olub müəllim, narahatsız?" - deyərdik. "Yox, sadəcə axşam gec yatmışam... Təyziyim var... Bir az soyuq dəyib..." kimi sözlərlə öz rahatsızlığını dilinə gətirməzdi. Onu tanıyan kimsə ağına gətirməzdi ki, Rüstəm müəllim qəfil dünyasını dəyişə.

Sonuncu dəfə görüşəndə də çox sevincli idi. Builki tələbləri də qəbul imtahanından əla nəticə göstərmişdi. Deyirdik ki, müəllim, Sizdən yoxdur da, bəs necə olmalıdır ki?...

Bu ilki tələbələrindən əksəriyyətini biz də tanıyırdıq. Onlar da müəllimlərinin bu acı xəbərini qəbul edə bilmirdilər. Onlar hər kəs kimi "kaş ki bu xəbər yalan olardı" deyirdilər. Bəli, bu xəbəri eşidən hər kəs ölini üzünə qoyub bir şeyi deyirdi: "Niyə yaxşı insanlar bu həyatdan tez köçür?"

Əsl tələbə dostu idi Rüstəm müəllim. Ona görə də tələbələr onu çox sevirdilər. Həmişə də xatir-hörməti saxlanırdı. Ancaq aramızdan qəfil getməsi bizi çox sarıtdı. Rüstəm müəllimin hələ uzun illər diqqət və qayğısına ehtiyacımız vardı. Bizə ömrünün enerjili vaxtında tərək etdi. Onun nurlu siması həmişə bizim qəlbində yaşayacaqdır. Allah rəhmət eləsin.

**Pərvin EYVAZOV,
Anar FƏRƏCOV,
BDU-nun doktorantları**